

MATERIAŁY WYBUCHOWE	N O R M A B R A N Ż O W A	BN-89
	Górnictwo materiały wybuchowe Podział i oznaczenie	6091-45/02
		Zamiast BN-80/6091-43
		Grupa katalogowa 1072

1. WSTĘP

Przedmiotem normy jest podział i oznaczenie górniczych materiałów wybuchowych.

2. PODZIAŁ

2.1. Kryteria podziału. GMW dzieli się na:

- grupy — w zależności od stopnia bezpieczeństwa wobec mieszanin metanu i pyłu węglowego z powietrzem,
- podgrupy — w zależności od postaci fizycznej i składu chemicznego,
- rodzaje — w zależności od dodatkowych własności,
- typy — w zależności od formy użytkowej.

2.2. Grupy. W zależności od spełnienia określonych wymagań, dotyczących stopnia bezpieczeństwa wobec metanu i pyłu węglowego, GMW dzieli się na następujące grupy:

- skalne — którym nie stawia się wymagań bezpieczeństwa wobec mieszanin metanu lub pyłu węglowego z powietrzem,
- węglowe — spełniające określone w normie przedmiotowej wymagania bezpieczeństwa tylko wobec mieszaniny pyłu węglowego z powietrzem,
- metanowe — spełniające określone w normie przedmiotowej wymagania bezpieczeństwa wobec mieszanin zarówno metanu, jak i pyłu węglowego z powietrzem,
- metanowe specjalne — spełniające określone w normie przedmiotowej wyższe wymagania bezpieczeństwa wobec mieszanin zarówno metanu, jak i pyłu węglowego z powietrzem.

2.3. Podgrupy. W zależności od postaci fizycznej i składu chemicznego GMW dzieli się na następujące podgrupy:

- proszkowe (saletrzane) — mające strukturę sypką drobnokrystaliczną i zawierające 0 ÷ 10% nitroestrów,
- granulowane ziarniste — mające strukturę gruboziarnistą,
- plastyczne i półplastyczne (nitroestrowe) — zawierające powyżej 10% nitroestrów żelowanych,

d) zawieszinowe (uwodnione) — mające strukturę plastyczną lub półplastyczną i zawierające powyżej 2% wody.

2.4. Rodzaje. W zależności od dodatkowych własności GMW dzieli się na następujące rodzaje oznaczone literami:

G — mrozo odporne — odporne na temperaturę określoną w normach przedmiotowych, nie niższą jednak niż -17°C ,

H — wodoodporne — odporne na działanie wody w warunkach próby,

J — wymiennojonowe — zawierające pary soli o wymiennych jonach,

P — ciśnieniodporne — odporne na ciśnienia określone w normie przedmiotowej, nie niższe jednak niż 5 MPa,

T — termoodporne — odporne na temperaturę określoną w normie przedmiotowej, nie wyższą niż 50°C ,

W — o zwiększonym stopniu bezpieczeństwa wobec mieszaniny pyłu węglowego z powietrzem (dotyczy GMW metańowych).

2.5. Typy. W zależności od formy użytkowej GMW dzieli się na:

- naboje,
- naboje przystawne,
- luzem.

3. OZNACZENIE

3.1. Zasada budowy oznaczenia

3.1.1. Rodzaje oznaczeń. Rozróżnia się dwa rodzaje oznaczeń GMW:

- pełne,
- skrótowe.

3.1.2. Sposób budowy oznaczenia

3.1.2.1. Oznaczenie pełne składa się z następujących danych:

- części słownej, będącej nazwą handlową GMW, wynikającej z klasyfikacji do odpowiedniej grupy wg 2.2, podgrupy 2.3 i podanej w tablicy.

Zgłoszona przez Instytut Przemysłu Organicznego
Ustanowiona przez Dyrektora Instytutu Chemii Przemysłowej dnia 29 grudnia 1989 r.
jako norma obowiązująca od dnia 1 sierpnia 1990 r.
(Dz. Norm. i Miar nr 4/1990, poz. 8)

Postać fizyczna	Nazwa handlowa dla GMW ¹⁾			
	skalnych	węglowych	metanowych	metanowych specjalnych
Sypkie i proszkowe (saletryzane)	Amonit	Karbonit	Metanit	Metanit specjalny
Granulowane i ziarniste	Saletrol Saletrolit Trotyl Proch	—	—	—
Plastyczne i półplastyczne (nitroestrowe)	Dynamit Dynamonit	—	Barbaryt	—
Zawiesinowe (uwodnione)	Hydroamonit	—	—	—
¹⁾ Nazwy handlowe GMW ustala producent w porozumieniu z Instytucją dopuszczającą do obrotu GMW, zgodnie z ustaleniami niniejszej normy. Ostateczną nazwę handlową ustala Wyższy Urząd Górniczy w akcie dopuszczeniowym (decyzji).				

b) cyfry stanowiącej kolejny numer receptury danego rodzaju;

c) nazwy typu wg 2.5, w przypadku GMW w postaci naboju należy podać dodatkowo masę naboju i jego średnicę wg ustaleń w normach przedmiotowych;

d) symbolu rodzaju wg 2.4;

e) numeru normy przedmiotowej.

3.1.2.2. Oznaczenie skrócone powinno zawierać:

a) nazwę handlową wg 3.1.2.1a),

b) symbol rodzaju wg 2.4,

c) nazwę typu wg 3.1.2.1c).

3.2. Przykład oznaczenia

a) GMW metanowego amonowosaletrowanego o nazwie handlowej (Metanit), wodoodpornego (H), o ko-

lejnym opracowaniu recepturowym (3), w nabojach o masie 150 g i średnicy 36 mm:

— oznaczenie pełne

METANIT H 3 150/36 numer normy przedmiotowej

— oznaczenie skrócone

METANIT H 150/36

b) GMW skalnego amonowosaletrowanego o nazwie handlowej (Saletrolit), o kolejnym opracowaniu recepturowym (4), luzem:

— oznaczenie pełne

SALETROL 4 LUZEM numer normy przedmiotowej

— oznaczenie skrócone

SALETROL LUZEM

c) GMW skalnego nitroestrowego, o nazwie handlowej (Dynamit), mrozoodpornego (G), o kolejnym opracowaniu recepturowym (7), w nabojach o masie 125 g i średnicy 32 mm:

— oznaczenie pełne

DYNAMIT 7G 125/32 numer normy przedmiotowej

— oznaczenie skrócone

DYNAMIT G 125/32

d) GMW skalnego zawiesinowego o nazwie handlowej (Hydroamonit), o kolejnym opracowaniu recepturowym (5), luzem:

— oznaczenie pełne

HYDROAMONIT 5 LUZEM numer normy przedmiotowej

— oznaczenie skrócone

HYDROAMONIT LUZEM

4. POSTANOWIENIA PRZEJŚCIOWE

Do dnia 31 grudnia 1990 r. dopuszcza się podawanie w nawiasach starych nazw GMW obok nazw ustalonych w niniejszej normie.

Postanowienia te nie dotyczą GMW nowo opracowanych.

K O N I E C

INFORMACJE DODATKOWE

1. Instytucja opracowująca normę — Zakłady Tworzyw Sztucznych PRONIT, Pionki.

2. Autorzy projektu normy — doc. mgr Józef Charewicz — Instytut Bezpieczeństwa Górniczego — Kopalnia Doświadczalna

BARBARA Głównego Instytutu Górnictwa, Mikołów; mgr inż. Witold Pągowski — Instytut Przemysłu Organicznego, Warszawa; Maria Szczyrzyca — Zakłady Tworzyw Sztucznych PRONIT, Pionki.